

משניות עוקצין

עם הלכות הרמב"ם

פרק א

משנה א

¹ כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא:

משנה ב

² שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן לחין, והפטמא שלהן בין לחה בין יבשה, והעמוד שהוא מכון כנגד האכל, שרשי החזרים והצנון והנפוס, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, שרש צנון גדול מצטרף, והסיב שלו, אינו מצטרף. שרשי המחנא והפיגם וירקות שדה וירקות גנה שעקרן לשחלן, והשדרה של שבלת והלבוש שלה, רבי אלעזר אומר, אף הסיג של רצפות, הרי אלו מטמאין ומטמאים ומצטרפין:

משנה ג

³ אלו מטמאין ומטמאין ולא מצטרפין. שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהם יבשים, והעמוד שאינו מכון כנגד האכל, ויד הפרכיל טפח מכאן וטפח מכאן, יד האשכול כל שהוא, וזנב של אשכול שרקנו, ויד המכבד של תמרה ארבעה טפחים, וקנה של שבלת שלשה טפחים, ויד כל הנקצרים שלשה, ושאין דרכן לקצר ידיהם ושרשיהם כל שהן, ומלעין של שבלין, הרי אלו מטמאין ומטמאין ולא מצטרפין:

משנה ד

¹ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"ב - כל שהוא יד ואינו שומר מתטמא ומטמא ולא מצטרף. וכל שהוא שומר אף על פי שאינו יד מטמא ומטמא ומצטרף. וכל שאינו לא שומר ולא יד אינו מתטמא ולא מטמא ואין צריך לומר שאינו מצטרף. כיצד מתטמא ומטמא ואינו מצטרף. שאם נגעה טמאה ביד נטמא האכל התלוי בו. ואם נגעה טמאה באכל נטמא היד. ואין היד מצטרפת עם האכל להשלימו לכביצה או לכחצי פרס. אבל אם היה שומר הרי זה מצטרף לכביצה ולכחצי פרס:

² רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"ט - ואלו מתטמאין ומטמאין ומצטרפין. שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן לחין. והפטמה שלהן בין לחה בין יבשה. והעמוד שהוא מכון כנגד האכל. ושרשי החזרין והנפוס. ושרש צנון גדול מצטרף. והסיב שלו אינו מצטרף. ושרשי המנתא והפיגם. ושרשי ירקות שדה וירקות גנה שעקרן לשחלן. והשורה של שבלת והלבוש שלה. ועקצי תאנים וגרוגרות. והכלסים והחרובין:

³ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"כ - ואלו מתטמאים ומטמאין ולא מצטרפין. שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן יבשין. והעמוד שאינו מכון כנגד האכל. ומלעין של שבלים והן השערות השחורות שבראש השבלת שדומין כמו מסר. ועקצי האגסים והקרוסטמלין והפרישין והעוזרדין. ועקץ דלעת טפח הסמוך לאכל. ועקץ קנדס טפח. וכן יד הפרכיל טפח מכאן וטפח מכאן. והפרכיל הוא השריג שהאשכולות תלויין בו. ויד האשכול כל שהוא. וזנב האשכול שרקנו. ויד המכבד של תמרה ארבעה טפחים. והמכבד הוא העץ האדם שהשרביטין תלויין בו והתמרין דבוקות בשרביטין. וקנה השבלת שלשה טפחים. ויד כל הנקצרים שלשה טפחים. ושאין דרכו להקצר ידיהם ושרשיהן כל שהן. כל אלו מתטמאין ומטמאין ולא מצטרפין מפני שהן ידות אכלין:

⁴אלו לא מטמאין ולא מטמאין ולא מצטרפין. שרשי קולסי הכרוב, וחלפות תרדים, והלפת, את שדרכם לגזו ונעקרו. רבי יוסי מטמא בכלן ומטהר בשרשי קולסי הכרוב והלפת:

משנה ה

⁵כל ידות האכלין שבססן בגרן, טהורים. רבי יוסי מטמא. פסיגה של אשכול שרקנה, טהורה. שיר בה גרגיר אחד, טמאה. שרביט של תמרה שרקנו, טהור. שיר בו תמרה אחת, טמא. וכן בקטניות, שרביט שרקנו, טהור. שיר בו גרגיר אחד, טמא. רבי אלעזר בן עזריה מטהר בשל פול ומטמא בשל קטניות, מפני שהוא רוצה במשמושן:

משנה ו

⁷עקצי תאנים וגרורות והכלוסים והחרובים, הרי אלו מטמאין ומטמאין ומצטרפין. רבי יוסי אומר, אף עקץ דלעת. ⁸עקצי האגסין והקרוסטמלין והפרישין והעזרדין, עקץ דלעת טפח, עקץ קונרס טפח, רבי אלעזר ברבי צדוק אומר, טפחים, הרי אלו מטמאין ומטמאין ולא מצטרפים. ⁹ושאר כל העקצים, לא מטמאין ולא מטמאין:

⁴ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה הכ"א - ואלו לא מתטמאין ולא מטמאין ולא מצטרפין. שאר כל העקצים. ושרשי קלחי הכרוב. וחלפי תרדים וחלפי הלפת והן העקרין שנשארו בקרקע כשלקטו הכרוב והלפת וחזרו והחליפו. וכל השרשין שזרכן להגזו שנעקרו עם האכל. הפטמה של רמון מצטרפת והנץ שלו אינו מצטרף:

⁵ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"ח - כל ידות האכלין שבססן בגרן טהורין:

⁶ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"ט - פסיגה של אשכול שרקנה טהורה. ואם נשתיר בה גרגר אחד הרי זה יד לאותו גרגר ומקבלת טמאה. וכן שרביט תמרה שרקנו טהור. שיר בו תמרה אחת טמא. וכן שרביט קטניות שרקנו טהור. שיר בו גרגר אחד מקבל טמאה:

⁷ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"ט - אלו מתטמאין ומטמאין ומצטרפין. שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן לחין. והפטמה שלהן בין לחה ובין יבשה. והעמוד שהוא מכון כנגד האוכל. ושרשי החזרין והנפוס. ושורש צנון גדול ומצטרף, וסיב שלו אינו מצטרף. ושרשי המנתא והפיגם. ושרשי ירקות שדה וירקות גנה שעקרון לשתילים. והשזרה של שבולת והלבוש שלה. ועוקצי תאנים וגרורות. והכליסין והחרובין.

⁸ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה ה"כ - ואלו מתטמאים ומטמאין ולא מצטרפין. שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן יבשין. והעמוד שאינו מכון כנגד האכל. ומלעין של שבליים והן השערות השחורות שבראש השבלת שדומין כמו מסר. ועקצי האגסים והקרוסטמלין והפרישין והעזרדין. ועקץ דלעת טפח הסמוך לאכל. ועקץ קנדס טפח. וכן יד הפרכיל טפח מכאן וטפח מכאן. והפרכיל הוא השריג שהאשכלות תלויין בו. ויד האשכול כל שהוא. וזנב האשכול שרקנו. ויד המכבד של תמרה ארבעה טפחים. והמכבד הוא העץ האדם שהשרביטין תלויין בו והתמרין דבוקות בשרביטין. וקנה השבלת שלשה טפחים. ויד כל הנקצרין שלשה טפחים. ושאין דרכו להקצר ידיהם ושרשיהן כל שהן. כל אלו מתטמאין ומטמאין ולא מצטרפין מפני שהן ידות אכלין:

⁹ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פ"ה כ"א - ואלו לא מתטמאין ולא מטמאין ולא מצטרפין. שאר כל העקצים. ושרשי קלחי הכרוב. וחלפי תרדים וחלפי הלפת והן העקרין שנשארו בקרקע כשלקטו הכרוב והלפת וחזרו והחליפו. וכל השרשין שזרכן להגזו שנעקרו עם האכל. הפטמה של רמון מצטרפת והנץ שלו אינו מצטרף: